

[Handelsministeren.]

gældende lov mere fleksibel ved at muliggøre dispensationer i særlige tilfælde. Det har glædet mig, at organisationerne har kunnet tiltræde ønskeligheden af at muliggøre en sådan dispensation bl. a. i det, man kalder „sommerlandet“. Også den lovtekniske forenkling, som forslaget er udtryk for, har jeg indtryk af kan accepteres fra alle sider.

Om enkelthederne i lovforslaget, som jeg nu beder tinget tage stilling til, skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Herom må det være mig tilladt at henvise til de meget udførlige bemærkninger, både de generelle og de specielle, til de enkelte paragraffer, som følger med forslaget. Om de to hovedpunkter i lovforslaget, dels de generelle åbnings-tider i § 1, dels dispensationsbeføjelsen for kommunalbestyrelsen efter § 7, skal jeg dog sige følgende:

Udvidelsen af den generelle åbningstid på ugens tre første dage fra kl. 17,30 til kl. 18,00 er ikke udtryk for nogen radikal ændring i forhold til gældende lov. Jeg tror imidlertid, at det vil lette problemerne navnlig for mange udearbejdende forbrugere, hvor selv en halv times yderligere indkøbsmulighed vil være af betydning. Når det er foreslået, at ugens lange indkøbsaften flyttes fra fredag til torsdag, skyldes det, at jeg under drøftelserne med organisationerne har ment at kunne spore en stemning herfor, men det bør nok tilføjes, at der også på dette punkt er delte meninger. Begrænsningen af åbningstiden om lørdagen fra kl. 14,00 til kl. 12,00 er foreslået for at kompensere butikshandelen for den udvidede åbningstid i øvrigt. Forslaget herom har imidlertid mødt kritik både blandt forbrugere og i erhvervslivet. I den forbindelse er der ikke mindst peget på, at den tidlige lørdagslukning sammenholdt med flytningen af den sene aftenåbning fra fredag til torsdag vil være generende for forbrugernes køb af levnedsmidler til weekenden.

Efter forslagets § 7 gives der kommunalbestyrelserne adgang til i en række tilfælde at dispensere fra de generelle åbningstider. Om enkeltheder har der her været delte meninger, men selve princippet om, at der bør være adgang for kommunalbestyrelserne til at give dispensation, er ikke anfægtet. At henlægge disse beføjelser til kommunalbestyrelserne synes mig også at være helt i

tråd med den almindelige kommunalpolitiske udvikling, hvor man i så vidt omfang som muligt søger at udbygge det kommunale selvstyre. Her er et felt, hvor dette vil være helt naturligt, idet afgørelserne i vidt omfang må bygge på et kendskab til lokale forhold. Fra alle sider har der været enighed om, at kommunalbestyrelserne bør udøve deres dispensationsbeføjelser efter retningslinjer, der gives af handelsministeren, og således at afgørelserne kan indbringes for et ankenævn. Herigennem vil man i fornødent omfang kunne sikre en rimelig, ensartet praksis landet over.

Som det fremgår af mine bemærkninger, er der mellem de forskellige daglige åbnings-tider en sammenhæng, som jeg med henblik på det forestående udvalgsarbejde har ønsket at redegøre for ved lovforslagets fremsættelse. Jeg håber, der i udvalget under respekt af denne sammenhæng kan nås et i saglig henseende tilfredsstillende resultat. Jeg er klar over, at der kan være behov for en grundig udvalgsbehandling, men vil gerne samtidig understrege, at regeringen tillægger det stor betydning, at bestemmelsen om adgang til kommunal dispensation kan blive virksom allerede i den forestående sommersæson.

Hermed tillader jeg mig at forelægge lovforslaget til det høje tings hurtige og velvil-lige behandling.

Kirkeministeren (Arne Fog Pedersen):
Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af den kirkelige lovgivning som følge af ændringerne i landets kommunale inddeling.

Som det fremgår allerede af lovforslagets titel, er det kommunalreformen, som har givet stødet til de ændringer, der er foreslået gennemført i de fem kirkelige love: lov om kirkers bestyrelse m. m., lov om folkekirkens lønningsvæsen m. m., lov om menighedsråd, lov om kirkers brug, sognebåndsløsning m. m. samt lov om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde m. v. Det har længe stået klart, at den ved loven om folkekirkens lønningsvæsen m. m. af 18. juni 1969 indførte bestemmelse om fællesligning af kirkelige udgifter inden for kommunerne i forbindelse med dannelse af de nye, større kommuner omfattende en flerhed af kirkesogne måtte gøre det nødvendigt at ændre